

50 números de Papers

Un conjunt d'anònims els han fet possible

Comencem la 50ena editorial de Papers fent reconeixement i homenatge a totes aquelles persones que, d'una manera ben anònima i desinteressada, feu possible la revista mes rere mes. La rutina en rebre la revista, en cap cas ens porta a pensar el que hi ha darrere de cada pàgina plena. El que teniu a les mans és només un exemple de moltes de les feines que, com Papers, només són possibles fruit de la cooperació, de la implicació d'un conjunt i d'un important col·lectiu d'anònims. Dedicar el monogràfic a parlar de l'anonimat és intencionadament un homenatge a tots aquells i aquelles que, amb un esforç tan amagat, però tan necessari, feu que les coses siguin i rutllin.

L'escola, teixida per un entramat de fils ben complex, té protagonistes i anònims. Però, què hi ha realment darrere aquest mot? Parlar-ne desvetlla, un cop més, tot un món; és cert que, a voltes, té connotacions negatives quan l'anonimat serveix per no donar la cara o per no afrontar els conflictes; d'altra banda deu ser una actitud ben valenta voler l'anonimat per obtenir més objectivitat en la valoració d'alguna cosa o perquè, es fa una aposta per a la cooperació. Saber estar al costat dels altres i al mateix nivell, saber cedir i oferir oportunitats a tothom deu ser ben a prop de la humilitat, de la discreció i de la prudència.

És clar que l'entorn social no ajuda gaire. Vivim la cultura del protagonisme on sembla indispensable d'atorgar nom i cognom a un fet o a una obra... És cert que una obra d'art té una mà que l'executa, fruit d'una ment pensant i creadora; però, què passa amb la complexa construcció d'un edifici o d'un projecte que només és, si i només sí, hi ha hagut la col·laboració coordinada d'un important grup humà?

Estaria bé que, de tant en tant, penséssim tots –cadascú des del

seu àmbit–, qui –i quins– n'és el veritable protagonista. Podem dir que paletes i fusters, electricistes i guixaires no són protagonistes de la construcció d'un edifici perquè enlloc no hi ha escrit el seu nom? Podríem no reconèixer aquella feina que, feta des de l'ombra de la rutina, contribueix a fer créixer un projecte comú? Per tant, des del consell de redacció de Papers, només gràcies a totes aquelles persones que, des de les vostres iniciatives, idees i comentaris, feu possible que res no s'aturi i les vostres aportacions fan que, en el nostre cas, puguin anar apareixent, un darrere l'altre més números de Papers

2 Sense tots, res no és possible **4** Deslliura'ns, Senyor. Santuari de la Mare de Déu del Boscalt.

5 Anonimat i/o protagonisme. EP Calella. EP Igualada. EP Calassanci. Casal dels Infants del Raval.

9 Ser anònim, sentir-se anònim **10** Actualitat **12** L'escola, una S.A.? Zum-zum

Sense tots, res no és possible

Parlem amb Zum-zum

Zum-zum és la mà creadora dels contrapunts de la nostra revista. Una persona, com moltes, de l'Escola Pia. Fa una vintena d'anys que es «baralla» cada dia amb uns quants marrecs a l'aula, en un laboratori, en un taller, en un espai d'esports, en una sala de tutoria... (tant se val, el lloc); també, com molts mestres, entrevista mares i pares, participa en activitats de formació, de reciclatge, i... és una mica de lletres i una mica de ciències, ja que educar és força més global. És pare o mare de família, amb fills en edat escolar. Ha viscut –per tant, sofert i gaudit– diferents sistemes educatius i veu amb recel les «novetats» que vénen de Madrid però, sap que la pràctica docent no es controla per decret. Ha treballat en diferents escoles, el que fa que conegui uns quants de tots nosaltres. Té els mateixos maldecaps que tothom i també la voluntat de fer la feina, cada dia, una mica millor. Un tret diferencial: cada mes, envia una vintena de ratlles per publicar a la darrera pàgina de «Papers».

Per què signes amb pseudònim?

Va ser un pacte amb l'equip de redacció de «Papers». Jo no sóc ningú; tampoc una persona experta en res. Intento tenir sentit comú i captar el que diuen companys i companyes. I... també m'agrada escriure! El contrapunt, de fet, és només una petita col·laboració, sense massa transcendència. Fa cinc anys, va semblar que era un bon espai per centrar l'atenció en el contingut, més que no pas en la persona que escriu. Vam quedar que faríem la prova amb algunes revistes. I hem arribat, sense interrupció, al número cinquanta!

Sumant les línies dels cinquanta números, se'n pot fer un bon recull!

Encara em faig creus que hagi durat tant de temps.

Des de la redacció de «Papers» et fem saber el tema de la revista i, a vegades, algunes pistes. I després què?

Després... la imaginació al poder!, sempre intentant de tocar de peus a terra –essent realista– i deixant de banda certs discursos magnificients que se senten a les sales de mestres, a les escoles

d'estiu o en certes accions formatives. Amb tot això, procuro cercar-hi el vessant amable, divertit o irònic: des de la informalitat també es pot fer escola. Potser això molesta algú però, en cap cas, no és el que es pretén; tot al contrari!

Zum-zum... és una veritable onomatopeia. El brunzit d'un borinot o... potser un corcó?

Això ho han de dir els lectors o el consell de redacció! Tot i que, a vegades, ja està bé que algú toqui una mica el botet. També deu ser bo que puguem jugar amb l'ambigüitat; la vida, per sort, no és només lògica ni només dialèctica! Però no és això: vam escollir zum-zum perquè és la darrera paraula «catalana» del diccionari i, com que es volia que aquests escrits tanquessin la revista, va semblar un pseudònim «natural». De tota manera, deixa'm aclarir això de «catalana» que, en aquest temps de constitucionalisme preponderant, encara algú es podria molestar: de fet, la darrera paraula del diccionari (segons l'IEC) és zwitterió –molècula força complicada i un nom gens comú–, també, massa específic. Zum-zum és molt de casa.

Et sents la veu dels sense veu?

De cap manera. Hi ha molta gent que podria fer aquesta aportació. Però, penseu que cadascú no pot dir el que creu que ha de dir? Potser el problema és que no sempre trobem les paraules o els moments adients per dir allò que cal. Vivim massa en tensió!

Saps que hi ha molta gent encuriosida en saber qui ets i que comenta el teus escrits?

No serà tant! Els dieu que sóc una de les moltes persones que sol assistir a les Jornades Pedagògiques.

No podem explicar res més?

Em sembla... que no cal.

Hi ha gent anònima a les escoles?

Només en un cert sentit. Ho va dir molt bé en Jaume Cela a Caldes de Montbui, l'altre dia: «hauríem d'aconseguir que cada mestre tingui, al menys un cop l'any, un moment de protagonisme, que d'una manera o altra tots poguéssim liderar un petit projecte de l'escola». Però, d'altra banda, qui pot parlar d'anonimat, quan quasi tota la nostra tasca la fem davant dels altres: alumnat, companys o pares? El que no veu ningú és tot el treball de preparació de classes, de material, de correcció... Potser sí que ja es dona per descomptat, però no estaria de més, de tant en tant, rebre un copet a l'esquena o un mot d'agraïment! Sobretot quan has aconseguit fer quelcom de nou o de diferent. En aquest sentit, sí que hi ha anonimat perquè, algú sap les petites innovacions que cadascú fem al llarg del dia?

Vols dir que d'alguna manera, les direccions de les escoles no recolzen prou –per desconeixement, potser– la feina dels docents?

No vull dir això! Tot i que no sempre és fàcil poder-se passejar per l'escola, poder parlar amb tothom, poder estar-se a les sales de mestres... (ei! potser val més que en certs moments no hi siguin!). Deu haver-hi altres històries que els atabalen. I, segurament, en més d'una oca-

sió han de rebre les malhumorades o els neguits dels pares. I fer tasques administratives més o menys empipadores. No els envejo pas la feina, jo! Però, amb tot, no està de més que ens diguin de tant en tant com ho fem, que ens ajudin a millorar, ... o que ens reconeixin la dedicació o la nostra aportació al projecte de l'escola. Tanmateix, més enllà de si s'explicita més o menys, tinc el convenciment que tots sabem que, sense la responsabilitat i la competència de cadascú i de tots, no és possible tirar endavant projectes tan complexos com el que tenim entre mans.

Creus que s'hauria de valorar la diferència? Tractar la diversitat amb els educadors com fem amb l'alumnat?

En part ja es fa. A les nostres escoles em sembla que no som només treballadors que omplim (complim) un horari! Però, no es pot negar que no tots actuem igual i sempre hi ha aquell que té més tendència a «carregar-se els morts» i, aquell altre que «compleix» i prou. D'altra banda, som tan corporatius que allò d'igual sou per igual tasca és com sagrat. El tema no deixa de ser ben complicat! Penso que la majoria d'empreses no ho tenen resolt. També cal tenir en compte que no tots ni totes servim pel mateix. I volem –i dolem– perquè es conegui bé la feina que fem. Tampoc no ens és gens fàcil d'explicar als companys i companyes què ens costa de fer...! Podríem incorporar alguns elements dels que usem en l'acció habitual amb l'alumnat? Crec que val la pena de pensar-hi!

Finalment, com et sents quan algú comenta davant teu un contrapunt?

Ho trobo molt divertit. Acostumo a opinar que no està del tot malament el que s'hi diu! Em va bé per contrastar si es capta el sentit del que he intentat transmetre. I, sobretot, ho visc com una ocasió per aprendre a partir de la crítica. De fet, si no cregués que encara puc aprendre coses no em dedicaria a fer aquesta feina. La d'educar!

Deslliura'ns, Senyor

No oblidem de ser un més!

Deslliura'ns, Senyor,
de ser d'aquells que parlen molt
però no comencen res,
d'aquells qui ho comencen tot
però no acaben res,
d'aquell qui prometen sempre
però no compleixen mai.

D'aquells qui no fan res
però critiquen sense parar,
d'aquells qui es lamenten
de la duresa dels temps,
de l'egoisme de la gent,
però no intenten de millorar-se
per enriquir els altres.
D'aquells qui no pensen més
que a rebre i mai a donar,
d'aquells que no s'equivoquen mai
o dels que no ho volen reconèixer.

(en desconeixem l'autor)

Santuari de la Mare de Déu del Boscallt

Una maragda a peu del Cadí

A la comarca de l'Alt Urgell, seguint la N-260 que porta de Puigcerdà a la Seu, a l'alçada de Martinet, hi ha un trencant que anuncia el poble d'Arsèguel. Mentre anem enfilant la carretereta que serpenteja la vall, tot resseguint el riu Naval, se'ns va descobrint, tímidament, la formació rocosa de la Serra del Cadí, un espectacle que va pujant de to a mida que ens apropem a Ansovell. El silenci es fa melodia en aquest petit poblet del municipi de Cava i la vida transcorre amb pulcre lentitud. El temps sembla aturat. Des d'aquí, iniciem l'itinerari a peu per arribar-nos fins al Santuari de la Mare de Déu del Boscallt. El recorregut, ben indicat, comença en el camí vell que surt cap a la dreta. Passats uns revolts, arribem a les roquisses, un

indret pedregós d'aspecte sec que ens ofereix una vista immillorable de la vall. Després retrobem el camí que ens porta directament al Santuari. Gaudiu del magnífic paisatge, del silenci ensordidor, dens, infinit... i no marxeu de tornada sense veure el boix centenari que hi ha al darrera de l'ermita. És una altra joia que amaga aquest entorn natural. De baixada, atureu-vos a Arsèguel i feu una passejada pels seus carrerons de pessebre. I si us ha entrat gana, aquí podreu menjar-hi.

Fitxa tècnica

A cotxe: N-260 de Puigcerdà a la Seu

Durada: 30 minuts

Apte per a tots els públics.

Aplec del Boscallt: 8 de setembre

Anonimat i/o protagonisme

Tot plegat és fruit de molts esforços individuals

LA LòGICA DE LA GRATUÏTAT

David Domínguez · *EP Calella*

Us heu fixat mai que el nostre inconscient col·lectiu amaga un bon grapat de frases fetes, dites populars o maneres de parlar quotidianes que traspuen un tarannà ben concret pel que fa a la consideració que tenim vers les coses i les persones? Pareu atenció sinó en sentències com ara «tot en aquesta vida té un preu», «el diner no porta la felicitat, però ajuda... el diner ajuda» o «tant téns, tant vals». Fins i tot quan ens referim a una cosa no gaire important diem que «això no val ni un cèntim» o manifestem que «un delinqüent ha de pagar el seu deute amb la societat» o anomenem menyspreu (poc preu) al sentiment de no donar prou importància a una cosa o persona. És a dir, hem caigut de ple en la lògica de l'ostentació i en el seu llenguatge: tot i tothom té un preu, no hi ha res gratuït (i el preu és la mesura del valor).

Seguint aquesta lògica entrem de ple en el món consumista on tot es compra i es ven. En el gran mercat del consum cal pagar el preu de les coses per ser feliços i, d'aquesta manera, el treball es desvirtua i esdevé només el mitjà per obtenir diners i poder adquisitiu.

És aquesta dinàmica la que ens porta que, tal i com vaig poder escoltar al pasadís de l'escola, un noi li digués a un company: - «A mi l'únic que em motiva és el diner». O bé que un alumne de quart d'ESO em digués que el seu desig més gran era arribar a la majoria d'edat per tal de poder-se «presentar a Operación Triunfo, ser famosos i guanyar molts diners». Cal que ens preocupem? Opinions com aquestes no ens haurien de fer perdre el bon humor sinó que haurien de convidar-nos a la reflexió i

fer-nos adornar que hi ha coses que costen tant que no els podem posar preu. (Groucho Marx deia : Hi ha tantes coses en la vida més importants que el diner! Però, costen tant!)

Sovint ens trobem portant un ritme i un nivell de vida plens d'obstacles que ens impedeixen ser reconeguts per allò que som i ens condemnen a ser considerats

segons allò que tenim. En la lògica de l'ostentació el valor s'ha transformat en preu i així caiem en la mentida que suposa creure que el valor d'una cosa o persona ve determinat pel seu preu; per tant tot s'ha de pagar. Però quan ens adonem que no tenim res sense els altres tot canvia... fins i tot el vocabulari en què ens fixàvem a l'inici.

Tot allò que tenim i tot allò que som és gràcies a la donació d'uns altres. Jo sóc gràcies a aquells que em donaren la vida, gràcies a aquells que confiaren en mi, gràcies a aquells que m'estimen. Quin és el preu de la meua vida? Quin és el preu de la meua seguretat i de la meua autoestima? Que no siguem capaços de donar-li un preu no vol dir que no en reconeguem el seu extraordinari valor.

De ben segur que recordem quan de petits ens ensenyaven a donar les gràcies;

què volia dir això? Donar les gràcies és acceptar que fem nostre allò que ens acaben d'oferir, però donar gràcies és també una manera d'expressar que no tenim res amb què correspondre. Fixeu-vos com descobrim la gratitud quan ens adonem que no tenim manera de correspondre als altres, que hi ha coses que no tenen preu (i que les desitgem i valorem... I tant que sí!). El buit que hi ha entre la donació que rebem i que agraïm i la impossibilitat de pagar per ella l'omple la gratuïtat. D'aquesta manera la gratuïtat té capacitat de resposta per si mateixa (ja que no tenim res més amb què correspondre) i esdevé un reconeixement de l'altre.

La gratuïtat esdevé, doncs, un valor íntimament lligat a les nostres accions i que expressa la nostra capacitat de donació («donar» les gràcies). Aleshores uns i altres som en tant que donem, i se'ns reconeix precisament per allò que oferim a l'altre.

Com deia l'escriptor francès Jean de la Bruyère: «només hi ha un excés que sigui recomanable: l'excés de gratitud».

L'ALUMNE ANÒNIM

Núria Bernadet · EP Igualada

Quan comencem com a docents, entrem en un món que ja coneixem, però només com a alumnes. Ara, com a professionals del món de l'ensenyament, ho veiem des

de l'altra cara del prisma i aquesta nova perspectiva permet fer-nos adonar que la nostra tasca no es limita només a transmetre coneixement, sinó a ser partícips del procés de maduració que compartim amb els pares i els propis alumnes. Ensenyar, educar el procés de maduració que compartim amb els pares i els propis alumnes. Ensenyar, educar: dos conceptes tan propers i alhora tan distants.

Al llarg dels anys, són molts els joves que passen per les nostres aules. En un principi, sembla que el record de tots ells el tindrem per sempre més vigent en la memòria, però t'adones que, amb el pas del temps, algunes cares i noms s'entrecreuen i alguns records s'esborren deixant pas a la confusió. Quants cops anant pel carrer ens hem trobat exalumnes que ens saluden i que han de refrescar la memòria perquè en aquell moment som incapaços de situar-los en el temps? Oi que sempre recordem aquells que han destacat per un currículum brillant, o bé per distorsionar sistemàticament les nostres classes? Però quin percentatge representen sobre el total dels nostres alumnes? Un 10%, un 20%, a tot estirar un 30%? I la resta... queda en l'oblit?

És una realitat que sempre hi ha alumnes que no sobresurten, no parlen a classe, són respectuosos, fan la feina correctament, no trenquen les normes... és per aquest motiu que haurien de ser els més valorats per part nostra, i què fem? a les classes, donem per suposat que ens entenen; potser no fem un seguiment tan exhaustiu del seu procés d'aprenentatge; a les reunions d'avaluació els dediquem poc temps... tot plegat, una incoherència!

Sóc conscient que tenim molts alumnes i poc temps de dedicació, però aquesta no és una raó suficient com per deixar de banda el grup que representa més de la meitat de la classe. Si suposa el grup més nombrós i el que ens marca el ritme general de la classe almenys, el que podríem és intentar mantenir un contacte visual amb tots els alumnes, procurar parlar amb tots, motivar-los i no centrar-nos només en aquells que són més comunicatius o que mostren una actitud

incorrecta. Molts cops, és en la tutoria individualitzada quan descobrim aspectes o facetes totalment desconegudes per a nosaltres i que ens sorprenen. Gràcies a aquesta descoberta, podem acostar-nos-hi més, tenir un grau de coneixement més alt de tots ells i, en definitiva, podem aconseguir que surtin de l'oblit i que deixin de ser els nostres alumnes anònims. Perquè tots ells tenen el mateix dret a ser recordats.

Amb tot això, arribaríem a establir un marc idoni en què l'alumne se sentís valorat i estimat. I és a partir d'aquí quan es pot aconseguir un bon rendiment tan acadèmic com personal. Perquè en definitiva aquesta és la nostra tasca.

AVALUEM PER A TOTHOM

Fernando Biscós · EP Calassanci

Un bon desenvolupament dels protocols d'acollida dels alumnes en el centre és la primera presa de contacte de l'escola amb l'alumne i el seu entorn familiar. En aquesta primera fase hem d'aconseguir que l'alumne i la seva família comprenguin el funcionament del centre, tinguin coneixença dels rols i conceptes bàsics: el personal docent, els serveis administratius del centre, el règim disciplinari, els gestos, el tracte, els mecanismes de participació, els canals de comunicació... Tanmateix, el centre ha de poder implantar tots aquells mecanismes que permetin aconseguir tota la informació possible sobre els antecedents dels alumnes. Per tant, podríem concloure que, en aquesta primera fase, les estratègies han de centrar-se en activitats d'informació als alumnes i a les seves famílies i d'implantació de sistemes optimitzats de recepció, de gestió i de comunicació de documentació i de dades rellevants dels alumnes per part del centre.

Una vegada acollits i integrats els alumnes a l'escola ens situem en un punt de partida que és el disseny curricular i d'organització de centre, on s'han de preveure, potenciar i programar activitats d'interrelació constant entre els

alumnes, de participació activa a la classe, d'assoliment d'hàbits i normes escolars, de tècniques de motivació i orientació continuada i personalitzada en cada cas,...

Disposem d'un sistema tutorial amb la figura d'una tutoria per grup-classe i de l'assignació d'un tutor personal per a cada alumne/a amb el suport del Departament d'Orientació Psicopedagògica; d'un sistema de preavaluació amb dues fases ben delimitades: una primera sessió corresponent al primer trimestre on prioritzem la detecció i el tractament, des de tots els àmbits curriculars, de tots

aquells casos d'alumnes amb especials dificultats i/o aquells alumnes molt destacats, i d'una segona sessió en el segon trimestre on incidim en les accions aplicades amb els alumnes especials i en l'evolució de tot el grup classe; d'un sistema d'avaluació on es decideixen les actuacions a dur a terme, una avaluació que no només contempla les variables quantitatives de conceptes, de procediments i d'actituds, sinó també d'altres indicadors de control diaris qualitius i quantitius de seguiment dels alumnes; uns rols i hàbits coordinats i assumits des de tots els estaments de l'escola; i, en darrer terme, uns mecanismes de comunicació continuada entre l'escola i els alumnes i el seu entorn familiar.

Hem d'esmentar com a condició *sine qua non* que l'escola ha de disposar de recursos humans i estructurals bàsics i indispensables per tal d'aconseguir asso-

lir aquestes fites que ens proposem: uns espais atractius pels alumnes, recursos didàctics adaptats, disponibilitat i utilització de noves tecnologies en els currículums, una organització administrativa amb eines informàtiques òptimes i interrelacionades amb l'àmbit pedagògic, d'aplicació de recursos de motivació i d'oferir una formació continuada a tot el personal i d'uns mecanismes de comunicació interna i externa assumits per tot el col·lectiu.

FORMO PART DEL GRAN GRUIX DE LA HUMANITAT

Enric Canet
Casal dels Infants del Raval

*«No esperis deixar record car ets,
tan sols, el més humil dels servidors»
(S. Espriu)*

Passant dels quaranta, ja no crec que pugui fer alguna cosa per a canviar el món o, simplement, fer-me famós. Per la qual cosa, no crec que deixi ni més ni menys record que, el que per al món, té l'avi del meu avi. O sigui, ni carrer al meu nom, ni estàtua en el parc ni cita a l'Enciclopèdia Catalana.

Entro, doncs, a formar part del gran gruix de la humanitat tot i que els meus

professors als escolapis van intentar educar-me per a l'èxit i el prestigi. Si fa no fa com ara, sobretot amb el reforç de la Llei de Qualitat i amb els grans models juvenils en els quals, qualsevol i amb esforç, pot esdevenir cantant d'Eurovisió. Els altres pringats són purament víctimes de la cervesa i les drogues de disseny.

L'experiència oblidada pels qui volen sintonitzar l'educació amb el model polític absolut imperant és que la major part som dels «grisos». No tindrem carrers i no ens droguem més que amb cava. I que el nostre alumnat majoritari són els majoritàriament silenciosos. Que potser fan una mica de soroll per a no res, perquè acabaran essent, com nosaltres, dels «grisos».

Però són ells els qui construiran la societat, que transmetran a la següent generació els valors que hem rebut. Són ells els qui transformaran la societat fent reals la tendresa, la compassió, la justícia i el desig de ser estimats.

L'Escola Pia mundial es va entestar en elaborar la Enciclopedia de Alumnos Ilustres. Doncs bé, jo no sabia a quin dels centenars que m'han suportat, escolliria. Segurament, cap dels que a ells els passaria pel cap. Els meus són il·lustres perquè m'han escoltat, badallant. Perquè, malgrat haver-me suportat, han sortit prou bé. Perquè han après de la vida molt més del que jo hagués pogut ensenyar-los. I perquè, des de la seva mediocritat, com la meua, transmetran a la següent generació el valor més important: seguir formant part dels qui, als ulls del poder, formem un grup inexistent. Inexistentment majoritaris, silenciosos i amb una copa de cava.

Ser anònim, sentir-se anònim

El nom no fa la cosa

Algú podria dir qui va ser l'inventor de la roda? *Saber-se protagonista, inventor o fins i tot reinventor d'alguna alguna cosa i no obtenir-ne el reconeixement públic costa de pair. És una actitud? Un estil de ser i de fer? Una voluntat?*

Però, tornem a la roda perquè il·lustra i exemplifica un gruix de les idees que exposo. No discutirem que identifiquem amb la roda el resultat d'un invent ben cabdal i decisiu en l'evolució de la humanitat i, en cap cas, li atribuïm un nom i cognom concret. En molts casos, les coses realment significatives són fruit d'una suma de circumstàncies, de necessitats i de l'acceptació d'un procés d'elaboració conjunta.

Faig aquest previ perquè m'adono que alguna cosa semblant ens deu passar a l'escola, quan mirem tant el procés de creixement de la pròpia institució, com el que fa cada noi i noia i també, nosaltres, els educadors. De fet, a poc a poc, anem incorporant –seria bo que ho féssim després d'un cert procés de reflexió– un conjunt d'elements en les nostres maneres de ser –també de fer– que són el fruit d'un conjunt d'aportacions que, o en forma de paraula o de gest, ens ofereixen tots aquells que ens envolten. Es podria dir que aquestes persones no són ben bé anònimes; tenen nom i cognom, biografia, rostre, sentiments... L'anonimat prové, em sembla, del desinterès amb què s'efectuen moltes d'aquestes accions, de la pròpia voluntat de col·laboració i d'ajuda, i no pas pel fet d'atorgar o no un subjecte a una actuació que potser es fa buscant-ne, només, el reconeixement. Amb tot, no negaré que, en alguns casos, la gent valorem –necessitem– el fet de veure que el nostre nom apareix al costat d'algun projecte o d'alguna acció i, més, quan ens movem en el terreny professional-acadèmic on, tenir el nom escrit és a prop d'un «reconeixement» social i entre els col·legues, més explícit i diferenciat.

D'altra banda, i potser massa sovint, no som prou conscients que allò que ens significa i pel que se'ns reconeix és per aquella feina, desconeguda i silent, feta de manera ben anònima dels qui estan al peu del canó, viscuda en la pràctica del dia a dia i amb l'experimentació de l'ara caic i ara m'aixeco; d'aquells que treballem creient que els projectes es despleguen, creixen i troben noves fórmules no tant, per la proesa personal o per la inspiració inicial d'un individu, sinó que acaben essent, fruit de les matisacions i les riqueses d'un conjunt d'individualitats que, en el procés, es van afegint.

Tinc el convenciment, cada cop més afiançat, que qualsevol cosa que es vulgui dur a terme (construir) sempre es consolida fruit de l'elaboració conjunta, d'un treball compartit i ple d'«anònims» on cadascú i en cada moment hi juga, inevitablement, un rol diferent –ara, fent d'animador; ara, de tècnic o d'especialista; també de «matxaca» o de «corcó»– però, en definitiva, tots i cadascú, des de la pròpia experiència i que amb un únic objectiu s'aconsegueix que allò que, en un primer moment, només era una idea, una intuïció, una imatge pugui esdevenir un veritable projecte que va prenent forma per acabar amb una realitat palpable i avaluable. No oblidem l'aprenentatge que es fa en el camí i el creixement que representa per a tots i cadascú, sigui noi o noia, educador, grup o institució. En definitiva, què hi fa de saber qui ha fet això o allò...o, de qui en fou la pensada? Rumiem-hi una mica i recuperem, per un moment, l'experiència –ben segur que en tenim!– quan d'una primera idea esbojarrada, potser en surt, amb la col·laboració d'un conjunt i amb l'acceptació de la riquesa de cada perspectiva, un tot? Segueixo sense saber qui va inventar la roda, però renoi que n'és d'útil!

Anònim

Noticiari Breu

Granollers

Festa de les arts

Per segon any consecutiu, l'escola va organitzar, a la Sala d'Actes del Centre Cultural La Caixa, el lliurament de premis de la 2ª Festa de les Arts. La festa, oberta a tots els membres de la comunitat educativa, va lliurar gairebé cinquanta premis entre fotografia, dibuix, literatura, modelatge i manualitats. L'acte, conduït per dos alumnes de batxillerat i amenitzat per l'orquestra de l'escola, va acollir un important nombre d'assistents. Esperem, el curs vinent, repetir l'experiència i ampliar-la amb més modalitats i més participants.

Igualada

Trobada d'escoles associades a la UNESCO

El propassat 5 d'abril, es va celebrar la Xena trobada d'Escoles Associades a la UNESCO a Tarragona, amb motiu de la declaració de la ciutat romana Patrimoni de la Humanitat, de les quals l'escola en forma part. Un conjunt de 610 alumnes de 13 escoles van fer activitats conjuntes que van fomentar la relació entre ells i valors com la cooperació i l'amistat. Un tast gastronòmic de diferents plats «romans» i la representació d'unes noces romanes a càrrec del grup de teatre Nèmesis.

Mataró

Campanya «Adéu a les Armes»

Amb el lema «Adéu a les armes», l'escola va celebrar una campanya de reflexió amb tots els nois i nois d'infantil i primària. Cal destacar una gimcana on tots els alumnes de cicle mitjà, fent una cadena entre ells havien de fer un seguit

de jocs cooperatius. Van descobrir que era del tot imprescindible ajudar-se els uns als altres si volien superar les proves perquè, sinó, no es podien realitzar amb èxit. Feia goig de veure com els grans ajudaven els petits!

Olot

Alumnes d'ESO premiats

El concurs «Fem Matemàtiques» que organitza anualment ADEMGi ha decidit convocar a la fase final provincial els alumnes de l'escola de 6è de Primària i de 1r. D'ESO, que s'ha celebrat a Olot. Desitgem que hagin tingut sort i es puguin classificar per a la fase final.

Prova Cangur 2002

Jordi Fageda i Calm, alumne de 3r curs d'ESO de l'escola, ha estat classificat el primer lloc del primer nivell d'entre 2964 participants. La nostra enhorabona.

Terrassa

Homenatge a l'escola

El Ple de la Cambra de Comerç i Indústria de Terrassa ha acordat retre un homenatge a l'escola en motiu del seu centenari i en reconeixement a la tasca realitzada en benefici de l'educació i formació dels joves de la ciutat. Aquest homenatge es durà a terme en el marc del «Sopar dels Premis Cambra 2002» que se celebrarà en la segona quinzena del mes de maig.

Un llibre sobre la història de l'escola

El dimarts 16 d'abril, es féu, a l'escola, la presentació del llibre «Una Escola implicada amb la ciutat. Escola Pia de Terrassa. 1864-2002» del qual, en són autors l'escolapi i arxiver de l'Escola Pia de Catalunya, P. Joan Florensa i els his-

toriadors Jordi Oliva i Mariona Viguès, professors de l'escola. L'acte, amb una nombrosa assistència, va ser presidit per l'alcalde de Terrassa, Il·lm. Pere Navarro, pel Pare Provincial de l'Escola Pia, P. Andreu Trilla, i pel Secretari General, Sr. Ramon Francolí.

Vilanova

Per aprendre tots som necessaris

Un cop més, en motiu dels Jocs Florals, l'escola s'ha organitzat entorn un acte global promovent la participació al concurs literari de tots els alumnes des de 3r de primària fins a 2n de batxillerat. Els més petits de l'escola van participar a l'acte interpretant unes cançons. El lliurament de premis tingué lloc al Teatre Bosc de la nostra ciutat.

Institució

Trobada de la Federació d'AMPAS

El passat 6 d'abril, es va celebrar a l'Escola Pia de Granollers la reunió de la Federació d'Ampas d'Escoles Pies de Catalunya. Amb una nombrosa assistència, va ser un moment excel·lent per a l'intercanvi d'experiències que serví per accentuar el foment de la col·laboració de les diferents associacions de mares i pares en la nostra Institució.

La Societat d'Història de l'Educació

El dia 21 de març se celebrà l'assemblea extraordinària de la Societat d'Història de l'Educació als Països de Llengua Catalana als locals de l'Equip de Gestió, a fi de ratificar la seva integració a l'Institut d'Estudis Catalans com a Societat Filial. Des del 1996, les reunions de la Junta Directiva, assemblees i conferències han tingut lloc en dependències de l'Escola Pia. Un dels punts de l'última assemblea va ser l'agraïment a l'Escola Pia per l'acolliment que se li ha donat al llarg d'aquests sis anys en

què la Societat ha hagut de superar moments de crisi.

Assemblea del SETEM

La tarda del dissabte 20 d'abril replegà, a Manresa, l'assemblea anual de SETEM, on es va aprovar la memòria i els comptes de l'any, la memòria del proper exercici i es renovaren alguns càrrecs dels seus òrgans de govern.

Trobada dels grups de Missió

El vespre del dia 5 d'abril, tingué lloc, a l'Escola Pia de Nostra Senyora, la trobada pasqual dels grups de missió escolàpia. Una seixantena de persones de diferents grups va tenir ocasió de participar en una reflexió feta a partir de l'aportació d'uns textos bíblics analitzant les dificultats de traduir el missatge de l'Evangeli en la nostra llengua i cultura. Van acabar amb la celebració de l'Eucaristia Pasqual.

Necrològiques

En Sergi Alonso i Martín, company i alumne de 1r d'ESO de Sant Antoni, ha mort després de passar per una molt complicada operació. Un cop més patim el dol en aquest curs. Fem arribar el nostre condol a la família i us demanem una pregària per l'etern descans del Sergi que, en el nostre record i ànim, sempre tindrem present.

Colònies Jordi Turull 38 anys provocant somriures

Colònies Jordi Turull ha editat un nou tríptic informatiu, per a les colònies d'aquest estiu 2002, on hi trobareu, sota el lema «38 anys provocant somriures» tota la proposta lúdico-educativa per a nois i noies amb edats compreses entre els 4 i 17 anys. Trobareu més informació a www.escolapia.net/cjt

L'escola, una S.A.?

Diem que eduquem personalitzadament!

Hi ha persones anònimes a les escoles? Segurament no. Però l'equip de redacció hi vol reflexionar. Els preocupa el tema? Comencen a perdre la imaginació? (ho dic sobretot per l'entrevista! quin ridícul trobar-me davant d'un cassette i un interrogatori, ni que fos molt amable!). Bé, vaja, siguem positius: si es tracta de reconèixer la feina dels qui no solen tenir protagonisme en la vida de l'escola, ja està bé.

Però, per a commemorar la cinquantena edició dels "Papers" renovats, potser podien –o no– haver trobat un tema més de fons (per cert, qui recorda aquelles fitxes de colors i numeració complexa, de la primera i llarga època de la nostra revista?). O potser ens podien oferir un índex d'articles publicats i temes tractats. O que algú desemmascarés les mentides de la llei la desconfiança, altrament anomenada de qualitat!

Tanmateix, tornant a l'escola, potser sí que hi ha alumnes que passen una mica dissimulats –cada vegada menys, la veritat–, dels quals no en sabem massa i hi parlem poc. Potser sí que hi ha famílies que participen tan poc en el procés edu-

catiu escolar del llur fill/a que quasi ni els coneixem. Potser sí que hi ha docents que van al seu ritme sense intervenir massa en la vida col·lectiva, tot i el treball en equip i les moltes reunions que fem. Però cada dia tots estem més implicats, ni que sigui per queixar-nos o per reivindicar millores (després de tanta «evaluación calasanciana»?). I sabem –sobretot, pares i docents– que només ens en sortirem bé si sumem esforços i si deixem el mínim d'esclatxes o de zones d'incertesa possibles.

L'escola cada vegada és menys un grup de gent que no es coneix, que resta com amagada, que només està atenta als resultats. Som una comunitat cada vegada més implicada, més atenta als processos i als detalls (el drama d'això és que, almenys algunes vegades, tenim la pell massa fina i confonem la implicació amb dir què han de fer els altres).

El futur de l'escola passa per un augment simultani de la transparència i de la confiança en el projecte. Perquè, oi que tenim projecte i «tots» el fem possible?

Zum-zum

papers•

és una publicació del
SECRETARIAT DE LES
INSTITUCIONS ESCOLARS
DE L'ESCOLA PIA DE
CATALUNYA
Ronda de Sant Pau, 80 2n
08001 Barcelona
Tel.: 93 441 00 04
Fax: 93 441 02 87
escolapia@escolapia.net
www.escolapia.net

Consell de redacció:
Oriol Blancher, Ricard
Coma, Carme Guàrdia,
David Magrí, Eulàlia París,
Xavier Sanchís.

Col·laboradors:
Beatríu Garrido, Miquel
Mateo, Pere Vilaseca.

Maquetació:
Carme Roig.
Serafi · indústria gràfica

Coordinació:
Eulàlia París.
papers@escolapia.net

MAIG 2002

- 3 · Jornada Esport i Convivència a l'Escola Pia Sant Antoni.
- 6 · Formació programa SIG: avaluació final Batx.. 10 a 1. (*)
Reunió coordinadors de Pastoral, de 2/4 de 4 a 6.
Reunió delegats d'alumnes, de 4 a 6.
- 13 · Reunió de mediatecaris, de 10 a 1. (*)
- 14 · Xerrada de cultura religiosa, 2/4 de 4 a 2/4 de 6.
- 16 · Reunió revisió PAI i PAM, 10 a 1.
- 22 · Reunió responsables d'extraescolars, 2/4 de 4 a 5.
- 23 · Reunió responsables PGS, de 4 a 6. (*)
- 29 · Lliurament de premis a la creativitat a l'Escola Pia Calassanci.

JUNY 2002

- 6 · Formació administradors: temes laborals, de 10 a 2/4 de 2.
- 10 · Reunió Consell de les Institucions, de 7 a 9 del vespre.
- 15 · Inici de les Estadades Pedagògiques
- 19 · Finalització de les Estadades Pedagògiques
- 25 · Inici dels 6 dies diferents
- 26 · Inici del Curs de competències socials per responsables de PGS i CF, de 2/4 de 10 a les 5 (*)
- 28 · Finalització Curs de competències socials per responsables de PGS i CF, de 2/4 de 10 a les 5 (*)
- 30 · Finalització dels 6 dies diferents.

Si no es diu altrament, les activitats col·lectives es realitzaran als locals de l'Equip de Gestió.

(*) Alerta! Canvis respecte al calendari general.